

монте рѣчи мудраго Еврипида, кои-то говори тако: “ кога се расзрди единъ отъ двоица, онай, кой-то се не противи, но мзлчи, есть раздѣменъ.”

45. Сега треба да кажемъ и онѣмъ, кои-то са не токмо на предреченны-те подобни, но и най повечи сѣ нѣждни на дѣцата, да се научатъ у това отъ младости; и са тѣмъ: да се научатъ на едно просто и оскѣдно живлѣнїе, да си держатъ езикъ-а, да си владѣетъ страсть-та, да не крадатъ. Колко е достойно секо отъ тѣмъ паметствованїе, нека разсѣдиме. примѣри-те по добре ще да толкѣватъ мѣсто слово.

46. И тако, [пѣрво да почнемъ отъ последнаго, понеже нѣкои, що-то ни са владѣли рѣки-те си, изгѣбили са честь-та предешнако своего живота, какво-то Гілипъ знатный онай велможъ [големецъ] Лакедемонскій, кои-то е побѣдилъ Атинени-те у

еъ: того ради се слѣчилъ междѣ имъ вой, кои-то са се само бориле, и са были ѹенни и двама-та енинъ отъ дрѹгаго.